

DUCHOVNÍ ZÁVĚŤ

PAPEŽE

BENEDIKTA XVI.

Po jeho smrti byl publikován dokument vypracovaný

Josephem Ratzingerem dne 29. srpna 2006

Když se v této pozdní hodině svého života ohlédnu za desetiletími, která jsem prožil, vidím především, kolik důvodů mám k vděčnosti. Především děkuji samotnému Bohu, dárci každého dobrého daru, který mi dal život a provázel mě různými okamžiky zmatku; vždycky mě zvedl, když jsem začal upadat, a vždycky mi znovu dal světlo své tváře. Zpětně vidím a chápu, že i temné a únavné úseky této cesty byly pro mou spásu a že právě na nich mě dobře vedl.

Děkuji svým rodičům, kteří mi dali život v těžké době a kteří mi za cenu velkých obětí svou láskou připravili nádherný domov, který jako jasné světlo dodnes ozařuje všechny mé dny. Jasná víra mého otce nás děti naučila věřit a jako ukazatel vždy stála pevně uprostřed všech mých vědeckých úspěchů; hluboká oddanost a velká dobrota mé matky jsou odkazem, za který jí nemohu dostatečně poděkovat. Moje sestra mi po celá desetiletí nezištně a s láskyplnou péčí pomáhala; můj bratr mi s jasností svých úsudků, rázným rozhodnutím a klidným srdcem vždy ukazoval cestu; bez tohoto stálého předcházení a doprovázení bych nenašel správnou cestu.

Ze srdce děkuji Bohu za mnoho přátel, mužů i žen, které vždy postavil vedle mě; za spolupracovníky ve všech etapách mé cesty; za učitele a studenty, které mi dal. Vděčně je všechny svěřuji Jeho dobrotě. A chci poděkovat Hospodinu za svou krásnou vlast v bavorském Předalpí, v níž jsem vždy viděl zářit nádheru samotného Stvořitele. Děkuji lidem své vlasti, protože jsem v nich znovu a znovu zakoušel krásu víry. Modlím se, aby naše země zůstala zemí víry, a prosím vás, drazí krajané: nenechte se od víry odvrátit. A nakonec děkuji Bohu za všechnu krásu, kterou jsem mohl zažít ve všech etapách své cesty, ale především v Římě a v Itálii, která se stala mou druhou vlastí.

Všechny, kterým jsem nějakým způsobem ublížil, prosím ze srdce o odpuštění.

To, co jsem dříve řekl svým krajanům, říkám nyní všem, kteří jsou v církvi svěřeni do mé služby: Stůjte pevně ve víře! Nenechte se zmást! Často se zdá, jako by věda – přírodní vědy na jedné straně a historické bádání (zejména exegeze Písma svatého) na straně druhé – dokázala nabídnout nezvratné výsledky, které jsou v rozporu s katolickou vírou. Zažil jsem proměny přírodních věd už dávno a mohl jsem vidět, jak naopak zmizely zdánlivé jistoty proti víře, které se ukázaly být nikoli vědou, nýbrž filozofickými výklady, které se vědy týkají jen zdánlivě; stejně jako se na druhé straně právě v dialogu s přírodními vědami naučila i víra lépe chápat hranice rozsahu svých nároků, a tím i svou specifičnost. Již šedesát let sleduji cestu teologie, zvláště biblických věd, a se střídáním různých generací jsem viděl, jak se teze, které se zdály neatřesitelné, hrouť a ukazují se být pouhými hypotézami: liberální generace (Harnack, Jülicher atd.), existencialistická generace (Bultmann atd.), marxistická generace. Viděl jsem a vidím, jak se ze spleti hypotéz vynořila a znovu vynořuje rozumnost víry. Ježíš Kristus je skutečně cesta, pravda a život – a církve se všemi svými nedostatky je skutečně jeho tělem.

Nakonec pokorně prosím: modlete se za mě, aby mě Pán navzdory všem mým hříchům a nedostatkům přijal do věčných příbytků. Za všechny, kteří jsou mi svěřeni, se den co den z celého srdce modlím.

Benedictus PP XVI